

Saa ofte hans Tanke begav sig paa Vej til Bøstrup Præstegaard, var det, som om den standse- des af en sværdbærende Kerub. Her maatte bies. Til Paradiset var han endnu ikke værdig,— ja nu, da han var bleven sig sit Syndefald fuldt bevidst, syntes han ofte, at han ikke engang havde Lov til at haabe paa saa rig en Lykke. Overfor Uskyldigheden og det rene Hjerte maatte han slaa Øjet ned; det var hans Straf. Han maatte gaa skjult med sit Haab som Tyven med sin Lygte og turde foreløbig kun glædesig til selve Gensynet. Ved Afrejsen fra Kærsholm havde Hofjægermesterinden spurgt ham, om han ikke kunde tænke sig at tilbringe Julen hos dem. Og med et ligesom opmuntrende lille Smil havde hun tilføjet, at man vistnok ogsaa i Præstegaar- den vilde blive glad ved at se ham igen.

Den første Søndag efter sin Tilbagekomst tog han ind til Byen for at gaa i Vartov Kirke. Det var en dejlig Solskinsdag, og han gik i god Tid hjemmefra, fordi han vilde gaa hele Vejen og spare Kørepengene. Men da han kom ind i Al- leen og mødte den brogede Strøm af glade Folk, som drog udefter for at tilbringe Søndagen i det Grønne, satte han sig alligevel ind i en Spor- vogn.

Et Kvarter før Tiden naaede han den lille Be- desal i Løngangsstræde. Her var allerede fuldt, ja overfyldt. Mens der i adskillige af Byens store Kirker prækedes for halvtomme Bænke, var der altid Trængsel i den grundtvigske Menigheds uanselige Moderhjem. Vel var det snart længe, siden den store Kirkefaders egen Røst havde lydt der; men hans Aand rugede endnu over Stedet, og fra hele Landet søgte man dertil som til en hellig Plet, hvor Gud paany havde aaben-